

Arrest

**nr. 66 778 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. AERNOUDTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, vraagt op 29 januari 2010 een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan als partner in een duurzame relatie.

Op 29 juli 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 18 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, met kennisgeving op 11 mei 2011, die luidt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K., U. geboren te Montignies-sur-Sambre, op 19.07.1971 en van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te citaten binnen 30 dagen

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwonsverslag dd. 14.03.2011 van de politie van Gent blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is op het gezamenlijke adres. Zijn partner verklaart dat hij bij vrienden zou verblijven, ze kent echter geen adres. Volgens haar is de relatie beëindigd. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel tussen beide.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *"de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met name de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting."*

Het middel luidt als volgt:

"De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten is op beperkte wijze gemotiveerd.

In casu is de motivering beperkt en steunt zij slechts op een verslag nl. het samenwonsverslag dd. 14.03.2011 van de politie van Gent.

Louter op grond van deze eenmalige controle en dit enkele verslag van 14.03.2011 wordt het besluit genomen dat er geen sprake meer zou zijn van een gezinscel tussen beide en er desgevallend niet meer voldaan zou zijn aan artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980.

Bij nazicht van het uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister blijkt daarentegen dat de verzoeker al sinds 12.01.2010 ingeschreven staat op het adres van mevrouw A. B. nl. 9000 GENT, (...).
(stuk 3)

Er is derhalve wel degelijk voldaan aan artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 dewelke een gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten vereist. "

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker meent dat de gemachtigde ten onrechte heeft besloten dat er geen gezamenlijke vestiging meer is op basis van de samenwonscontrole dd. 14.03.2011. Verzoeker houdt voor dat hij slechts

tijdelijk bij een vriend heeft gewoond ten gevolge van tijdelijke relatieproblemen. Ze zouden thans opnieuw een gezin vormen en dit zou blijken uit het uittreksel uit het rijksregister.

Verzoekers ongestaafde en gratuite beschouwingen zijn geenszins ernstig en vinden geen steun in de stukken van het administratief dossier en de diverse vaststellingen die door de gemeente en de politie werden gedaan.

Verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht het volgende heeft geoordeeld:

"Reden van de beslissing: Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoonstverslag dd. 14.03.2011, van de politie van Gent, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is op het gezamenlijke adres. Zijn partner verklaard dat hij bij vrienden zou verblijven, ze kent echter geen adres. Volgens haar is de relatie beëindigd. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel tussen beide."

Verzoekers beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen. Uit de motieven van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt afdoende dat een deugdelijk en zeer zorgvuldig onderzoek werd gevoerd en dat verzoekers loutere beweringen niet stroken met de feitelijke vaststellingen.

Verzoekers partner heeft uitdrukkelijk aangegeven dat hun relatie is beëindigd.

Desbetreffend kan ook nog worden verwezen naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Het bestuur dient bij het nemen van een beslissing bovendien uit te gaan van de feiten en niet van de beweerdte wensen van een vreemdeling. Het feit dat één van de echtelieden door zijn verklaringen en handelingen uitdrukkelijk aangeeft dat er geen echtelijke relatie en geen samenwoonst meer is volstaat, zonder dat enige bijkomende afweging vereist is, om te concluderen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging." (R.v.V. nr. 25.356 van 30 maart 2009)

De verwerende partij laat gelden dat de Raad enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie R.v.St. nr. 166.820 dd. 17 januari 2007).

Verzoeker toont allerminst enige onredelijkheid aan.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Bovendien merkt de verwerende partij op dat verzoekers beweringen als zou hij wel nog een relatie hebben met zijn partner pas thans voor het eerst in het verzoekschrift wordt geuit, doch niet eerder aan de gemachtigde werd meegedeeld.

Bijgevolg heeft de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kunnen houden met deze bewering.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Gelet op het voorgaande, kan het eerste middel niet worden aangenomen."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar het feit dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen gezamenlijke vestiging meer was tussen verzoeker en diens partner.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en begrijpt. Waar hij de inhoud van de bestreden beslissing bekritiseert voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan die in casu een onderzoek naar de toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet vergt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

De verzoekende partij heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis samengelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, als echtgenoot van een Belg. Artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in principe een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn.

Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gegrond is, luidt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

In casu wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Uit het samenwoonstverslag van 14 maart 2011 van de politie van Gent bleek dat verzoeker niet meer aan te treffen was op het gezamenlijke adres. Diens partner verklaarde dat volgens haar de relatie beëindigd is.

Uit het verzoekschrift blijkt dat op het ogenblik van de samenwoonstcontrole verzoeker niet bij zijn partner woonde. Volgens verzoeker was dit slechts tijdelijk en zou de relatie sedert april 2011 hersteld zijn. Ondanks deze tijdelijke rustpauze vormt verzoeker met zijn partner nog steeds een gezin.

Uit het administratief dossier blijkt dat de partner van de verzoeker op 14 maart 2011 verklaarde dat verzoeker sinds februari 2011 verbleef bij vrienden op een ongekend adres en dat zij de relatie als beëindigd beschouwt.

Uit artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het verblijfsrecht kan beëindigen indien blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Waar verzoeker voorhoudt dat de relatie slechts tijdelijke problemen kende, dient de Raad op te merken dat noch verzoeker, noch diens partner aan het bestuur te kennen heeft geven dat er nog een gezinscel bestond en er slechts tijdelijke problemen waren. Verzoeker hetzij minstens diens partner wist dat er een negatieve woonstcontrole had plaatsgegrepen. Zij verzuimden het bestuur in kennis te stellen van het gegeven dat de relatie hersteld was. Derhalve kon het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing redelijkerwijze besluiten dat er geen gezamenlijke vestiging meer bestond tussen verzoeker en diens partner. Het loutere gegeven dat verzoeker nog stond ingeschreven in het bevolkings- en vreemdelingenregister op het adres van diens partner vermocht niet

tot een andere conclusie te leiden, gelet op de duidelijke verklaring van verzoekers partner die stelt dat de relatie beëindigd is.

Evenmin kan de Raad rekening houden met het thans mogelijk bestaande herstel van de relatie. In het kader van de wettigheidscontrole dient de Raad zich voor de beoordeling van de zaak te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 8 EVRM.”

Het middel luidt als volgt:

“De verzoeker geniet op grond van artikel 8 E.V.R.M, van het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven. Door hem te verplichten naar Turkije terug te gaan wordt dit recht in hoofde van verzoeker geschonden. De verzoeker en mevrouw A.B., met de Belgische nationaliteit en geboren te Emirdag op datum van 20.11.1964 kennen elkaar al jaren en wonen sinds maart 2005 samen.

De verzoeker is geboren in België nl. te Montignies-sur-Sambre maar is op 5 jarige leeftijd met zijn ouders naar Turkije gaan wonen. In 1994 is verzoeker terug naar België gekomen alwaar hij op verschillende adressen heeft gewoond en sinds in de F. van R. te Gent.

De verzoeker meent dat hij een reëel en effectief gezinsleven kan invoeren. Artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt meer bepaald dat een feitelijke duurzame en daadwerkelijke band tussen beide partners moet aangetoond worden.

De verzoeker en zijn partner zijn sinds 2005 samen. Er kan derhalve gesproken worden van een duurzame daadwerkelijke band.

Het recht op een gezinsleven is evident niet absoluut en voorziet een zekere mogelijkheid tot een bij de wet voorziene inmenging vanwege de overheid in het gezinsleven.

Niettemin mag deze inmenging niet disproportioneel zijn ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid invoert ter rechtvaardiging van die inmenging.

In casu is het bevel om het grondgebied te verlaten en de verplichting naar Turkije terug te keren, echter disproportioneel ten opzichte van het belang dat de overheid invoert.

enerzijds is het belang dat de Belgische overheid ter zake heeft (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) uiterst beperkt omdat om redenen van het gezinsleven van de verzoeker, een visum annex machtiging, moeilijk kan geweigerd worden, temeer daar er in hoofde van de verzoeker geen redenen van openbare orde of openbare veiligheid inroepbaar zijn.

anderzijds houdt de verplichting om het grondgebied te verlaten in dat de verzoeker voor onbepaalde duur van zijn partner gescheiden dient te leven, met de onzekerheid niet te weten wanneer hij opnieuw bij haar kan vertoeven.

bovendien kan de partner van de verzoeker, tijdens deze periode - waarvan de duur niet te bepalen valt, maar die zeker langdurig zal zijn -, onmogelijk volgen naar Turkije omwille van haar familiale verplichtingen t.a.v. haar kinderen.

Als de partner, de verzoeker wilt vergezellen, betekent dit dat zij haar kinderen moet achterlaten in België hetgeen evenwel een hartverscheurende keuze zou zijn daar er onmogelijk van een moeder kan worden verlangd te kiezen tussen haar partner (de verzoeker) of haar kinderen.

Daarenboven is het bevel om het grondgebied te verlaten en dus de inmenging in de privésfeer, met name de verplichting naar Turkije terug te gaan, geenszins pertinent.

Deze verplichting is immers niet noodzakelijk om het door de overheid vooropgestelde doel (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) te bereiken, omdat het invoeren artikel 8 E.V.R.M. primeert boven elke bestuurlijke beslissing. “

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker hoe dan ook geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt zo onder meer aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. KR. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De beëindiging van verzoekers verblijfsrecht heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn beweerde partner wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister / staatssecretaris kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Art. 40 e.v. van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in art. 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 dd. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Daarnaast houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Tot slot laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 EVRM uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan, voor zover bij wet voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Verzoeker betwist kennelijk niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten voorzien is bij wet en dat de inmenging van de overheid kan worden ingepast in één van de in artikel 8, tweede lid, EVRM opgesomde oogmerken, m.n. de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Bovendien geldt als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is (zie ook R.v.St. nr. 97.206 dd. 28.06.2001)

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen. "

2.2.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te

staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij zijn partner al jaren kent en met haar samenwoont. Hij is met haar samen sedert 2005. Hij woont opnieuw bij haar. Het bevel om het grondgebied te verlaten is disproportioneel genomen. Verzoekers partner kan verzoeker niet naar Turkije volgen omwille van haar familiale verplichtingen ten overstaan van haar kinderen. Uit dit betoog blijkt dat verzoeker enkel de schending van zijn familie- en gezinsleven aanvoert.

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geenszins aantoonde dat hij een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM had. Immers had de partner in functie van wie hij zijn verblijfsrecht verkreeg en van wie hij thans stelt opnieuw met haar een gezin te vormen, uitdrukkelijk te kennen gegeven dat de relatie tussen haar en verzoeker beëindigd was. Van enig tijdelijk karakter was geen sprake. Verzoeker betwist evenmin op het ogenblik van de samenwoonstcontrole niet bij zijn partner te hebben verbleven. Hij spreekt van een tijdelijk relatieprobleem dat sedert april 2011 (wanneer precies formuleert hij niet) opgelost zou zijn. Met het betoog toont verzoeker niet aan dat hij nog een gezinscel vormde met zijn partner op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing of dat hij het bestuur hiervan in kennis stelde. Verzoeker toont, gelet op deze gegevens, geen schending van artikel 8 EVRM aan.

Het middel is derhalve ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN